

Povodom intervjua Sase Jankovića objavljenog u NIN-u14. Maja 2015.godine

ISTINU UTVRĐUJE SUD – NE POLICIJA INOVINARI

“Kada se država nekorektno postavi prema pojedincu, kada službeni resursi i dokumenti budu tendenciozno i selektivno iskorišćeni protiv građanina, on ili ona su obično u beznadežnoj situacijoku je Kafka davno opisao u svom Procesu “ (Zaštitnik grajana Saša Janković)

Porodica Gojković 22 godine (nalazeći se u situaciji koju je najbolje u navedenom citatu opisao Janković) strpljivo se bori za istinu o smrti svog sina, verujući da moć, korupcija, uzurpacija vlasti, sila i manipulacija ne mogu dovesti. Obraća se svakoj novoj vlasti u nadi da se nešto promenilo i da se uspostavlja poredak koji počiva na zakonu i pravdi. Bore se za istinu koja mora biti utvrđena u regularnom sudskom postupku koji počiva na činjenicama, znanju i procedurama predviđenim zakonom. I šta se dešava? Posle tolikog vremena i ćutanja svih, slučaj je konačno otvoren, ali ne u institucijama gde bi trebalo, nego u medijima i ne voljom porodice.

Svrstavanje medija u “hajkače” ili “branitelje” Zaštitnika građana, pokazalo je našu stvarnost. Na pitanja “provladinih hajkača” Zaštitnik građana nije želeo odgovoriti, a u medijima “braniteljima” nije bilo mesta za mišljenje drugačije od mišljenja zaštitnika. Izostao je bilo kakav dijalog.

No kada je NIN najavio razgovor sa Jankovićem pod naslovom “Moj odgovor na sva pitanja o aferi pištolj” mogao se očekivati, imajući u vidu reputaciju lista, drugačiji pristup. Da će biti postavljena suštinska pitanja i **tražen** odgovor na njih. Na 14 strana (?) moglo se to učiniti. Nažalost već prva, uvodna, rečenica autora, citiram “IAKO JE AFERA “PIŠTOIJ” ILI “DA LI JE SAŠA JANKOVIĆ UBICA” plasirana tamo gde joj je mesto u tabloidima... kao i nekoliko sledećih u uvodnom tekstu, kao i sugestije o prikrićivanju dokumenata, ukazali su o kakvom je štivu reč i da ne treba očekivati mnogo. Nakon 14. stranice ovog teksta, bilo je jasno da je novinar, danas kao i policija pre 22 godine, imao cilj da dokaže unapred izrečenu presudu, ili odbrani Zaštitnika grajana.

Da to i obrazložim.

Podsećam. Jankoviću NIN-u objašnjava, da je policija u Beogradu radila svoj posao po pravilima službe, da je sve bilo u saglasju i da su izvučeni logični zaključci o svemu. Zatim govori o navodnoj reviziji slučaja i o skrivanju dokumenata. Ni na jedan odgovor novinar nema potpitanje. Sve je jasno. Rečje o hajci, zadiranju u privatnost, podrivanju institucija, namernom prećutkivanju dokaza, sve kako bi zaštitnik bio oljagan. A onda novinar poentira pitanjem “*Kakosu dokumenta do kojih je NIN došao I KOJA RASVETLJAVAJU SVE, bila tajna za ministra policije i za ministra odbrane*”.

Svoju tezu o hajci i nevinosti Saše Jankovića novinar želi potvrditi objavljivanjem “skrivenih” dokumenata i prilaže službeni belešku MUP-a od 18. novembra 1993. godine, sa komentarom –citiram- „*Navodi komšije da Saša Janković nije bio u stanuu trenutku kada je nastradao Predrag Gojković*” . A

štatstvarno piše u tom dokumentu koji je već bio objavljen na sajtu MUP-a i nije predstavljao nikakvu tajnu. V. M. koji se nalazio u zgradi gde se slučaj desio bio je kod prijatelja u poseti u stanu **naprvom** spratukada je na vrata zazvonio usplahireni maladić između 14 i 15(?) časovai zamolio ga da obavesti policiju da se ubio njegov drug. To je učinio i na molbu dežurnog policajca popeo se u stan na **četvrtom** spratu. **Tada u stanu ne zatiče nikoga** osim momka koji ga je pozvao. Dakle V.M. tvrdi da u stanu, kada je on sa prvog sprata došao na četvrti sprat, nema nikoga osim Đorđa, a ne da Saša Janković bio u stanu kada je Predrag nastradao. Tvrdi i da su ubrzo stigli Mišić, a potom i Jankovića sa devojkom. Svi su tu pre policije koja je prva obavestena. (Kako?). No, izjava V.M. se vešto, u nedostatku drugih dokaza, koristi kao alibi za Jankovića (ne samo u NIN-u).

Nov je drugi dokument - Zahtev zamenika javnog tužioca da se zbog činjenice da *“na ulaznoj rani pokojnog Preraga nema **barutnih čestica**, što znači da nije pucano iz neposredne blizine i zbog nađenih nitrata kod Sase Mišića i Saše Jankovića”* sa učesnicima događaja obavi detaljan razgovor. Dokument otkriva sumnju da prethodna istraga nije bila dovoljna, ali može ostaviti utisak da je posle toga urađeno detaljno istraživanje slučaja. A stvarno je samo po drugi put uzeta policijska izjava od istih svedoka – učesnika događaja. Nema ni izjašnjavanja Mišića i Jankovića o tome odakle tragovi nitrata na njihovim rukama što je, vidi se u dokumentu, izričito traženo. Slede: nalaz parafinske rukavice već ranije objavljen, izjava balističara i zapisnik o poligrafskom ispitivanju – sve već objavljeno. Jedini (drugi) novi dokument je odluka o vraćanju pištolja Saši Jankoviću 28.04. 1993. godine, dakle 27 dana nakon stradanja Predraga Gojkovića, dok je slučaj u toku. Verovatno jedinstven slučaj u istoriji MUP-a, bilo bi dobro znati i zašto.

Interesantno je i kako se koristi izjava veštaka balističara Milana Kunjadića da *“nema nijednog elementa koji bi mogao da ukaže na eventualnu mogućnost da je Gojković lišen života od strane drugog lica”*. Taj dokument je inače i najsporniji. Kasnije je na pitanje zastupnika porodice 29. septembra 1994. godine – *“Da li veštak isključuje u konkretnom slučaju nanošenje povrede tj. ispaljivanje konkretnog hica od strane drugog lica”*, Kunjadić odustao od te tvrdnje i odgovorio – citiram ... ***Ja ne mogu da stoprocentno tvrdim šta se u konkretnoj situaciji dogodilo, pa prema tome ne mogu da isključim ni jednu mogućnost...*** Taj dokument NIN ne pominje (šaljemo ga u prilogu).

Suština svega je i sadržana u tom dokumentu, a evo o čemu je reč. Balističar Kunjadić je na zahtev zastupnika porodice saslušan 29. septembra 1994. godine, dakle posle mnogobrojnih zahteva tek godinu i po dana posle događaja. I kako je to teklo. Najpre je ostao pri ranijem iskazu i objasnio zašto daljinu pucanja određuje na više od 30 cm. Kaže – citiram *“Barutna slika ima dva elementa a to su slika barutne gareži koja se može identifikovati do 30 cm i slika barutnih čestica koje su krupnije u odnosu na garež i mogu se identifikovati do 80 cm.... U konkretnom slučaju projektil je prošao kroz gornju usnu i u samoj okolini usne nije identifikovana **barutna garež**, a okolina ulaznog otvora na rastojanjima na 10cm. u krug nije ispitivana na prisustvo **barutnih čestica** od strane obducenta. Iz tog razloga nije mogao u ranijem nalazu zaključiti drugačije sem da je sigurno utvrđeno da usta cevi*

*pištolja nisu bila prislonjena na usnu prilikom ispaljenja i da zbog odsustva **barutne gareži** je ispaljenje izvršeno sa daljine koja je veća od 30 cm."*

Zbog toga, navodi dalje Kunjadić, utvrđivanje dometa barutnih čestica konkretnog pištolja, što je tražio zastupnik porodice, bilo je bespredmetno (a i pištolj je, već odavno, 27 dana nakon događaja bio vraćen vlasniku p.a.). To je tvrdnja na osnovu koje je ceo slučaj i zatvoren. Nije sudija, verovatno ostajući na visini zadatka, shvatio da se tu nešto ne slaže i nije pogledao nalaz obdukcije u kome se **barutna garež** nigde ne pominje, nego izričito tvrdi, citiram "*Urađena je proba na prisustvo **nesagorelih barutnih čestica difeminalinom i koncentrovanom sumpornom kiselinom i materijalom uzetim iz okoline i kanala ove rane i ista je dala negativan rezultat***". (Dostavljam kopiju nalaza obdukcije).

Dakle nema barutnih čestica, koje se po tvrđenju samog Kunjadića mogu identifikovati na 80 cm. No, ta daljina isključuje mogućnost samoubistva i kvari celu priču pa se ostaje kod barutne gareži i 30 cm. sa kojih bi se, istina uz priličan napor pucajući palcem, mogao ubiti pokojni Predrag. I pri tome bi mu kod raznetog pršljena i trenutne smrti (tvrdnja lekara) pištolj morao ostati u ruci kada padne unazad. Moralo bi se i teleo "*tresti u konvulzijama*" dok u sobu ne stigne svedok Grubačić}. . . Zbog svega toga i mnogo drugih nerazjašnjenih stvari, zastupnik porodice tražio je novo veštačenje i rekonstrukciju postupka. No sud to nije smatrao svrsishodnim i predmet je zatvoren. Na žalbu Višem sudu dobijen je odgovor da je prvostepeni postupio ispravno. (Svi stručnjaci konsultovani u vezi ovog slučaja od strane porodice tvrdili su da je nalaz balističara kontradiktoran, nestručan i neutemeljen, te da slučaj nije mogao biti zatvoren bez sudske istrage) Toliko o fer istrazi, rekonstrukciji slučaja i pravdi, na koju se često poziva Janković.

Ne ulazeći u sve što su objavile novine i razne televizije, uvažavajući slobodu mišljenja i razne druge slobode, želeći da niko ne bude povređen bez razloga, a posebno da ne padne ljaga na Sašu Jankovića, ako mi grašimo, pozivamo ga da podrži nezavisnu sudsku istragu. Sudska i stručna, (ne samo policiska) istraga jedini je način da se ljaga skine gde se skinuti može.

Obraćamo se i "državi". Da li organi vlasti imaju nameru da isključe politikanstvo i sudski provere šta se u ovom slučaju desilo, ili je povlačenje slučaja po novinama njima dovoljno. Porodica će, po pribavljanju još nekih dokumenata tražiti pokretanje sudskog postupka. Konsultovaćemo i pravnike da vidimo može li se sudski utvrditi i odgovornost onih koji su vodili slučaj i koji su po mišljenju porodice najodgovorniji. Nadamo se i podršci Zaštitnika građana, gospodina Jankovića na koga je, samo zbog funkcije koju obavlja fokusirana posebna pažnja. (To ne radi porodica).

Obraćamo sei onom "ogromnom broju ljudi koji Jankoviću govore da je POBEDIO (NIN)", onima koji potpisuju razne peticije podrške i posebno onima koji znaju šta je "istina" i tom "istinom", kako neki navode NEOSPORNOM, ubeđuju javnost da je sve hajka. ih Njih molimo da se strpe. Porodica posle 22 godine traganja ne zna šta je istina. Znamo samo, da po nalazima koji postoje, Predrag nije mogao pucati u sebe i verujemo da istinu znaju Đ. Grubačić, S. Mišić, S. Janković i S. Jakovljević.

Pero Višnjić, ujak pokojnog Predraga Gojkovića